

Arrest

nr. 101 153 van 18 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat B. VRIJENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Vlore en bezit de Albanese nationaliteit. Anno 1997, bij het uitbreken van de onlusten in Albanië, werd u thuis ontvoerd door twee mannen. U kent hun echte namen niet maar onderling spraken zij elkaar aan met N. (...) en A. (...). Zij smokkelden u per boot naar Brindisi (Italië) en voerden u vervolgens mee naar Milaan. Daar dwongen zij u met geweld in de straatprostitutie. U werd er geregeld geslagen, bedreigd en mishandeld. Een vriend van uw pooiers, B. (...) – u vermoedt dat zijn familienaam M. (...) is –, gaf aan dat hij begrip toonde voor de penibele situatie waarin u verzeild was geraakt. Hij beloofde u dat hij u zou bevrijden van het juk van uw pooiers. In 1998 nam hij u mee terug naar Albanië. Uw vader was reeds enige tijd voordien overleden. B. (...) vertelde u dat uw moeder was vermoord. In tegenstelling tot zijn belofte sloot hij u op in zijn woning in het dorp Voribop in het district Fier. Het werd u niet toegestaan het huis te verlaten. Jarenlang werd u mishandeld en verkracht

door B. (...). U had geen contact met de buitenwereld. U sprak enkel sporadisch met Z. (...), een vrouw die voor B. (...) werkte. U weet echter niet precies wat zij voor hem deed en wat de relatie tussen hen beiden was. In 2005 regelde B. (...) een visum voor Zwitserland voor u. Voor uw vertrek gaf Z. (...) stiekem haar telefoonnummer aan u. Via Zwitserland en Duitsland nam B. (...) u mee naar België. Ook in België kon u niet gaan en staan waar u wilde. Hij sloot u op in het huis van een kennis. Hij sloeg u en dwong u zich te prostitueren met mannen die hij meebracht naar de woning. Na ongeveer acht maanden slaagde u erin te ontsnappen. U was totaal ontredderd. U verkeerde in een slechte mentale en fysieke toestand. Na enkele dagen over straat te hebben rondgezworven ontfermde een Belgische vrouw zich over u. Zij liet u onderzoeken en verzorgen door een dokter en bracht u in contact met een advocaat. Uw advocaat diende verschillende regularisatieaanvragen in. Uw regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen d.d. 24 juni 2008 werd op 11 december 2008 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw eerste regularisatieaanvraag op basis van medische redenen d.d. 9 januari 2009 werd onontvankelijk verklaard op 19 mei 2009. Uw tweede regularisatieaanvraag op basis van medische redenen d.d. 30 juni 2009 werd op 18 januari 2010 onvankelijk bevonden. Deze aanvraag werd evenwel op 20 juli 2012 ongegrond verklaard. Op 29 januari 2013 werd u een bevel om het grondgebied te verlaten overgemaakt wegens onwettig verblijf. U werd opgesloten in het transitcentrum Caricole. Op 4 februari 2013 werd een eerste keer geprobeerd u te repatriëren naar Albanië, wat mislukte door uw verbale weigering. Uw hierop ingediende derde regularisatieaanvraag op basis van medische redenen d.d. 11 februari 2013 werd op 21 februari 2013 onontvankelijk verklaard. Op 24 februari 2013 zou een volgende repatriëringspoging plaatsvinden. Deze ging echter niet door omdat u uiteindelijk op 23 februari 2013 een asielaanvraag indiende. Uit recent contact met Z. (...) vernam u dat B. (...) terug in Albanië verblijft. Als hij u zal vinden, zal hij u vermoorden. Daarnaast hebt u geen familie meer in Albanië. U hebt er ook geen woning en er is niemand op wie u kan terugvallen. U bent in het bezit van uw Albanees paspoort, uitgereikt op 29 maart 2004.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u na aankomst in België nog acht jaar wachtte vooraleer een asielaanvraag in te dienen. De door u aangehaalde redenen, met name uw angst voor B. (...) die nog in België was en het feit dat er niemand was die u advies kon geven of oriënteren (CGVS, blz. 5), vermogen geenszins een dergelijke manifeste laattijdigheid te rechtvaardigen. Aan uw argumenten kan immers geen geloof gehecht worden. U verklaarde dat u B. (...) niet meer gezien of gehoord had nadat u ontsnapt was (CGVS, blz. 6). Aldus kon u niet weten of hij al dan niet nog in België verbleef. Daarnaast zei u dat u na uw vlucht uit het huis in Aalst werd opgevangen door een Belgische vrouw die u in contact bracht met een advocaat. Uw uitleg dat er niemand was die u kon oriënteren, is dan ook een blote bewering. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij of zij zich meteen na aankomst in het land van asiel tot de bevoegde autoriteiten wendt en een vraag tot bescherming indient. Een dergelijke laattijdigheid is uitermate nefast voor uw algemene geloofwaardigheid en ondermijnt danig de ernst van de door u beweerde vrees.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw continue opsluiting in het huis van B. (...) in Voribop van 1998 tot 2005. Uit uw administratief dossier blijkt namelijk dat u op 3 december 2003 een Schengenvisum aanvroeg op de Nederlandse ambassade in Albanië. U verklaarde toen in een interview ten overstaan van de ambassade dat u in een kledingzaak in Vlore werkte en dat u uw vriendin S. T. (...), die u tijdens de zomervakantie van 2003 in Vlore had leren kennen, wilde gaan bezoeken in België. Uw visumaanvraag werd geweigerd. Hiermee geconfronteerd bleef u bij uw aanvankelijke verklaringen. U zei dat u geen reden had om te liegen, dat B. (...) u continu in de gaten hield, en dat hij misschien dergelijke verklaringen heeft afgelegd om u verder in moeilijkheden te brengen (CGVS, blz. 7). Een dergelijke uitleg is echter maar weinig overtuigend. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uw huidig paspoort werd uitgereikt op 29 maart 2004, dus in de periode waarin u opgesloten zou zijn geweest. Daar de geloofwaardigheid van uw beweerde opsluiting door B. (...) zeer ernstig op de helling staat, wordt ook de waarachtigheid van uw verklaringen over het jarenlange misbruik dat u zou hebben ondergaan fundamenteel ondergraven.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen, zo ook van uw gedwongen prostitutie in België, komt verder op de helling te staan door het feit dat u nooit klacht neerlegde tegen B. (...) bij de politie. Uw uitleg, met name dat u angst had, dat u psychisch ziek was en dat de Belgische vrouw die u hielp meende dat u meer nood had aan een advocaat (CGVS, blz. 6), is op zijn minst bevreemdend. Immers, het is weinig aannemelijk dat een advocaat u niet geadviseerd zou hebben naar de politie te stappen. In België is er overigens een specifieke procedure voorzien voor slachtoffers

van mensenhandel. Het is ook veelzeggend dat u nog nooit bleek gehoord te hebben van Payoke of Pag-Asa (CGVS, blz. 6), twee organisaties die bijstand verlenen aan slachtoffers van mensenhandel. Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met B. (...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uw uitleg dat B. (...) veel mensen kent, ook bij de politie, en dat de politie aldus niets kan doen (CGVS, blz. 7), is een blote bewering en volstaat niet om a priori te besluiten tot onwil of onkunde van de in Albanië aanwezige autoriteiten om u hulp of bijstand te verlenen.

Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat, ofschoon nog vatbaar voor verbeteringen, de Albanese overheid haar inspanningen heeft opgedreven in het bijstaan van slachtoffers van mensenhandel en een programma ter bescherming van getuigen heeft opgezet om dergelijke slachtoffers te beschermen, o.a. door het oprichten van vluchthuizen. De overheid kent overigens fondsen toe aan NGO's die hulp bieden aan dergelijke slachtoffers. Bovendien bestaan er in Albanië organisaties zoals AAGW (Association of Albanian Girls and Women), ondersteund door IOM (International Organization for Migration), wiens doel erin bestaat slachtoffers van mensenhandel opleiding te geven en te helpen werk te vinden in een veilige omgeving.

Tot slot kan, met betrekking tot uw verklaringen dat u niet meer naar Albanië terug kan omdat u er geen familie meer heeft (CGVS, blz. 7), gewezen worden op een voorname tegenstrijdigheid. Zo stelde u ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat, toen u in 1998 met B. (...) naar Albanië terugkeerde, uw vader reeds enige tijd overleden was en u toen enkel nog uw moeder had (CGVS, blz. 3 - 4). In het 'gedetailleerd medisch attest' dat op basis van uw verklaringen werd opgesteld ter begeleiding van uw medische regularisatieaanvraag d.d. 30 juni 2009 staat dan weer te lezen dat u psychische problemen heeft onder meer ten gevolge van het overlijden van uw vader in juli 2004. Deze tegenstrijdigheid inzake het overlijden van uw vader doet aldus ernstige twijfels rijzen aangaande uw verklaringen over uw nog bestaande familiale banden in Albanië. Bovendien bent u er niet zeker van of uw moeder wel of niet overleden is (CGVS, blz. 3). Hoe dan ook, dat u in Albanië geen familie meer heeft en er ook geen huis heeft (CGVS, blz. 7-8), betreft op zich motieven van louter persoonlijke en economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht. Ten slotte meent verzoekende partij dat door verwerende partij een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motivering van verwerende partij aangaande het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door haar voorgehouden asielrelaas en derhalve de door haar beweerde vrees, meer in het bijzonder het pas na acht jaar indienen van een asielvraag, het totaal ongeloofwaardig zijn van een permanente opsluiting in het huis van B. en het nalaten ook maar enige klacht in te dienen in België, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.4. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij zich kan beroepen op de bescherming van de Albanese autoriteiten, meer in het bijzonder dat verwerende partij desbetreffend onzorgvuldig heeft gehandeld en een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt nu uit informatie blijkt dat de prostitutie nog steeds een ernstig probleem is in Albanië en dat corruptie de Albanese autoriteiten niet in staat stelt het probleem van mensenhandel effectief te bestrijden, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers zijn de door verzoekende partij voorgehouden asielproblemen volstrekt ongeloofwaardig waardoor de nood aan bescherming door de Albanese autoriteiten voor deze beweerde problemen totaal niet aan de orde is.

2.2.5. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, waarbij verzoekende partij zelfs geen moeite doet desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, verhindert terecht verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, dient te worden opgemerkt dat uit deze beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus

ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij, steunend op twee medische attesten als bijlage bij het verzoekschrift, meent dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zal worden van *“onmenselijke behandelingen”* daar zij te kampen heeft met ernstige medische problemen waarvoor een adequate behandeling in Albanië niet aanwezig is en zij bovendien niet over voldoende inkomsten beschikt om de nodige medische en psychische begeleiding en medicatie te betalen, wijst de Raad erop dat met toepassing van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet op deze grond geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend daar verzoekende partij hiertoe een beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij beslissing van 20 juli 2012 ongegrond werd verklaard. Verzoekende partij kon zich derhalve wel degelijk beroepen op de procedure voorzien bij voormeld artikel 9ter. De vaststelling dat deze procedure niet met gunstig gevolg kon worden gevoerd staat niet gelijk aan het zich niet erop kunnen beroepen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT